

τοῦ ἄλωνισμοῦ: Θαρεῖ κἀνεῖς πῶς εἶναι ἑννηματοπετα-
λούδα τούτη· ἰὰ δὲ καὶ θὰ πεταλουνδιάσα δὰ ἑννήματα πρὶ
δ' ἄλωνέφωμε.

γεννηματοπίθαρο τό, ἀμάρτ. ἑννηματοπίθαρο Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ πιθάρι.

Πίθος πρὸς τοποθέτησιν σιτηρῶν: Διὸ ἑννηματοπίθαρά
ᾗχαμε ἄσπασαμε δὴ βροχτὲς τὸ ἕνα.

γεννηματοπιτουράκι τό, ἀμάρτ. ἑννηματοπιτεράκι
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γεννηματοπίτουρο καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -άκι.

Πίτυρον ἐκ σμιγοῦ (σίτου καὶ κριθῆς): Διὸ ἑννηματο-
πιτεράκια νὰ βρῆς, νὰ τὰ καβουρδίσης, νὰ τὰ βάλῃς ἐκεῖ
ᾗς τὸ στομάχι τση, πού θὰ τση περάσῃ εὐτός ὁ βῆχας πῶχει.

γεννηματοπίτουρο τό, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ἑννη-
ματοπίτερο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ πίτουρο.

1) Πίτυρον προερχόμενον ἐκ κοσκινίσματος ἀλεύρου κρι-
θῆς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Οἱ κόττες δὲ δὰ τρώσι τὰ γεν-
νηματοπίτουρα. 2) Πίτυρον ἐξ ἀλεύρου σίτου καὶ κριθῆς,
σμιγοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὰ ξενικά βίτερα δὲ δὰ τρώει
ὁ χοῖρος μας, θέλει ἑννηματοπίτερα.

γεννηματοσκούληκο τό, Πελοπν. (Γαργαλ. Μεσσ.)
Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ σκούληκι.

1) Ὁ σκώληξ τῶν σιτηρῶν ἐνθ' ἄν.: Τὰ γεννηματο-
σκούληκα θὰ μᾶς χαλάσουνε τὸ σιτάρι Γαργαλ. || Φρ. Εἶσαι
κακὸ γεννηματοσκούληκο (περὶ τοῦ ἀναμειγνυμένου εἰς
ὑποθέσεις ἄλλων) αὐτόθ. Συνών. γεννηματοψείρα. 2) Ἡ
κάμπη εὐδημῖς (eudemis), ἡ κατ' ἐξοχὴν προσβάλλουσα
τὴν ἄμπελον καὶ τὴν σταφιδάμπελον Μεσσ.

γεννηματοσπορος ὁ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ σπόρος.

Ἡ διὰ σπορὰν προοριζομένη κριθή: Νὰ φέρῃς λιγαὶ γεν-
νηματοσπορο, γιατί δὲ θὰ φτάσῃ γιὰ τὸ ἄλλο χωράφι.

γεννηματοσπυρο τό, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ σπυρί.

Ὁ κόκκος τῆς κριθῆς: Τὰ μάζευε ἕνα ἕνα τὰ γεννηματο-
σπυρα, οὔτε γιὰ τί κόττες δὲν ἄφηνε νὰ φᾶσι.

γεννηματοτόπος ὁ, Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.) ἑννη-
ματοτόπος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ τόπος.

1) Τόπος παράγων πολλὰ καὶ καλῆς ποιότητος σιτηρὰ
Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.): Τὸ γέννημα στοίχειωσε ᾗς τίς
Λάκκες, εἶναι, γλέπεις, γεννηματοτόπος καλὸς Γαργαλ. Συ-
νών. γεννηματοχώραφο. 2) Δοχεῖον ἢ κιβώτιον πρὸς
ἐναπόθεσιν σίτου καὶ κριθῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲν ἔχομε
βολλοὶ ἑννηματοτόποι καὶ τὸ φήκαμεν ἐφέτι τὸ ἑννημά μας
σὲ τσουβάλια.

γεννηματοτσούβαλο τό, ἀμάρτ. ἑννηματοτσούβαλο
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ τσουβάλι.

Σάκκος κατάλληλος πρὸς ἀποθήκευσιν ἐν αὐτῷ σιτηρῶν:
Ἐτοῦτα δὰ τσουβάλια ἔναι καλὰ ἑννηματοτσούβαλα, εἶναι
μεγάλα καὶ ἱερά.

γεννηματοόφυταρο τό, ἀμάρτ. γεννηματοόφυταρο Πε-
λοπν. (Κόκκιν.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ φυτάρι.

Τὸ φυτάρι διὰ τοῦ ὁποῖου λιχνίζονται τὰ σιτηρὰ μετὰ τὸν
ἄλωνισμόν.

γεννηματοόχορτο τό, Κεφαλλ. Κύθν. Μαθράκ. Πελοπν.
(Νεάπ.) γεννηματοόχορτι Πελοπν. (Γαργαλ. Ξηροκ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ χόρτο.

1) Κριθή ἢ παράλιος (hordeum maritimum), τῆς οἰκογ.
τῶν ἀγρωστωδῶν (greminae), τῆς τάξ. τῶν λεπυρανθῶν
(glumiferae) Κεφαλλ. Μαθράκ. 2) Πιθανῶς κριθή ἢ μύ-
ουρος (hordeum murinum), τῆς οἰκογ. τῶν ἀγρωστωδῶν
(greminae), τῆς τάξ. τῶν λεπυρανθῶν (glumiferae) Πε-
λοπν. (Γαργαλ. Νεάπ. Ξηροκ.): Δέσε τὸ βασταγούρι μὲ
μεγάλῃ ἀμόλα νὰ φάῃ γεννηματοόχορτι, πού εἶναι ᾗς τ' ἀντι-
νόμια (ἀντινόμια=στενὴ δίοδος, ὑψηλότερα πῶς τοῦ ἄλλου
ἐδάφους, χωρίζουσα τὰς σταφιδάμπελους εἰς τμήματα) Γαρ-
γαλ. Κάνα χορτάρι ἔχει τὸ χωράφι καὶ κάνα γεννηματοόχορτι
Ξηροκ. Νὰ κόψῃς γεννηματοόχορτο γιὰ τὰ ζὰ Νεάπ. Συνών.
ἀγριοκρίθαρο, ἀγριόσταχυ. 3) Χόρτον ἐδώδιμον
Κύθν.

γεννηματοχροινιά ἡ, ἀμάρτ. ἑννηματοχροινιά Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ χρονιά.

Ἔτος εὐφορίας τοῦ σίτου, τῆς κριθῆς ἢ τοῦ σμιγοῦ: Ἄμαν
ἔβγουν οἱ κουφαρτήκοι κ' ἔχουνε καρπὸ, λέσιν οἱ παλαιοὶ
ἑννηματοχροινιά θὰ ᾗχουμεν ἐφέτι (κουφαρτήκοι=οἱ ἀσφό-
δελοι).

γεννηματοχώραφο τό, Πελοπ. (Γαργαλ.) ἑννηματο-
χώραφο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ χωράφι.

Τόπος, κτῆμα κατάλληλον διὰ τὴν σπορὰν σιτηρῶν γενι-
κῶς ἐνθ' ἄν.: Τὰ χωράφια τοῦτα ἔναι ἑννηματοχώραφα.
Ἀπύρανθ. Συνών. γεννηματοτόπος.

γεννηματοψείρα ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ.) ἑννηματο-
ψείρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ ψείρα.

Ἐντομον καταστρέφον τὸν καρπὸν τῶν σιτηρῶν ἐνθ' ἄν.:
Τὸ σιτάρι ἔχει γεννηματοψείρα, θέλει καθάρισμα καὶ ἄπλωμα
Γαργαλ. Ἡβγήκεν ἕνα φάρμακο ᾗς τὴν ἑννηματοψείρα
Ἀπύρανθ. Συνών. γεννηματοσκούληκο.

γεννηματοψωμο τό, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ἑννηματο-
ψωμο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γέννημα καὶ ψωμί.

1) Ἄρτος παρασκευαζόμενος ἐξ ἀλεύρου κριθῆς Κίτ. Μάν.
Τρώσι γεννηματοψωμο ὅλο τὸ γαιρὸ, δὲν ἔχουνε σ'τάρι νὰ
δ' ἀνακατέψουν. 2) Ἄρτος παρασκευαζόμενος ἐξ ἀλεύρου
σίτου καὶ κριθῆς Ἀπύρανθ.: Πιὸ καλὰ τρώεται τὸ ἑννημα-
τόψωμο σκληρὸ παρὰ φτό δ' ἀγορασιμὸ (σκληρὸ=σκληρόν).

γέννηση ἡ, κοιν. γένῃσι Εὐβ. (Στρόπον.) γένῃσι Εὐβ.
(Ἀγία Ἄν.) Θεσσ. (Νερόμυλ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) γένῃσι
Εὐβ. (Λιχάς) γένῃσι Μακεδ. (Γαλατ.) ἑννηση Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖς. γέννησις.

1) Ἡ πρᾶξις τοῦ γεννᾶ, ὁ τοκετὸς κοιν. Ἡ γέννηση τοῦ
παιδιοῦ τοῦ ὅσῃς μεγάλη χαρὰ κοιν. Γένῃσι ἰφτά κ' νελά-
κια μιὰ γένῃσι Θεσσ. (Νερόμυλ.) Εὐτή ἡ εἰκόνα ἔναι ἡ
γέννηση τοῦ Χριστοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Αὐτὸ τοῦ εἰκόνα

